

BOGA Bálint

Karantén-szerelem.

Súlyos fotelemben ülök e délutánon,
 érzem, elszivárog az idő.
 Lassan belovagol a kékesszürke alkony
 a nyitott ablakon.
 Négyzetének közepén az esthajnal-
 csillag villószik,
 alatta az újhold fordított C-je
 feléje tárja karjait.
 Ó, a kozmoszba repülök.
 Én vagyok a Vénuszt kívánó
 ölelni vágyás!

Olajcsepp.

Olyan vagyok, mint
 Olajcsepp a vízáradatban,
 Áramlok vele,
 De nem olvadok fel.
 Felszínem elhatárol.
 A fény áthatol rajtam,

 Továbbadom, de a
 Víz pizska lepereg.
 Talán az óceánnál
 Elvegyülök én is?
 Inkább lemerülök
 Az iszap alá,
 Egészben és láthatatlanul.